

HỘI THỨ BỐN MƯƠI HAI OAN OAN TƯƠNG BÁO

Thích Đình Nhạ hỏi rằng :

- Vấn đề ấy là vấn đề chi?

- Đây là Hồng Kỳ Soái Chủ, người cầm đầu của Hồng Kỳ Môn là ai?

Thích Đình Nhạ kinh ngạc nói :

- Ông ấy không biết hay sao?

- Đúng vậy ! Hồng Kỳ Soái Chủ quả chẳng khác một con rồng thần. Ông ta xuất hiện mười lần, thu dụng mười môn nhân. Trong mười lần đó, vẻ mặt của ông ta đều khác nhau. Bởi thế, ông ta là ai, thực chẳng có người nào được biết.

- Nghe đầu mười môn nhân được ông ta thu dụng, đều được ông ta trao cho cất giữ số quân cờ của ông ta có, phải không?

- Đúng như vậy, ông ta đã căn cứ vào võ công của số người đó để chia số quân cờ cho họ giữ...

Thích Đình Nhạ kinh ngạc hỏi :

- Như vậy, người một tay ấy, tức Thương Hải Khách đã giữ vị trí Pháo phải không?

- Đúng thế ! Ngoài ra, còn có những người võ công cao cường hơn như lão tăng cũng có giữ năm quân cờ đỏ của ông ta !

- Năm quân gì?

- Năm quân binh đỏ !

- Như thế, ông lại còn kém hơn người một tay ấy sao?

- Không sai tí nào cả !

- Còn số người khác, tại sao không thấy xuất hiện?

- Vì Kỳ Chủ, tức người giữ con Sư chưa xuất hiện. Trong khi vị Hồng Kỳ Soái Chủ phân phối những quân cờ ấy, có ra lệnh cho mười môn nhân của ông ta, đến khi nào thấy có người giữ quân Tướng đỏ ra đời, thì cả mười người phải họp lại chờ lệnh của người sau này !

- Vậy có lý nào, trong những tháng năm dài đằng đẵng ấy, số người giữ các quân cờ trên vẫn còn sống đủ cả hay sao?

- Dù cho họ có chết, tự nhiên họ cũng phải trao những quân cờ lại cho môn nhân của họ.

Nói đến đây, ông ta tạm dừng lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Việc ấy ta tạm gác lại, giờ đây chúng ta sẽ nói đến người một tay ấy. Ông ta là một người có tài nghệ siêu phàm. Thích thí chủ, mai sau cậu có xưng Vương và cần phong tướng, thì nên lập người ấy làm quân sư, tất sẽ vượt qua mọi sự khó

khăn được...

Thích Đình Nhận kinh hãi nói :

- Sao tôi lại xưng Vương được?

- Đó là sự thực, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Nếu như Thương Hải Khách bất mãn điều gì, mà lại gia nhập vào Ngân Diện Hội, thì hậu quả tai hại không thể tưởng tượng được !

- Văn bối xin ghi nhớ !

Võ Lâm Chi Thần lại gạt đầu một cách trịnh trọng, nói :

- Ngân Diện Hội tuy đáng sợ, nhưng còn có một việc đáng sợ hơn sẽ xuất hiện trong chốn võ lâm...Ồi ! lão tăng không thể tiết lộ thiên cơ, nên không thể nói rõ ra được. Lão tăng xin có lời cảm tạ các vị đến đây hôm nay, không rõ các vị còn có việc chi cần giải đáp hay không?

Thích Đình Nhận suy nghĩ một lúc, hỏi rằng :

- Hiện nay trong thiên hạ, ai là người võ công cao cường nhất?

- Chính là Hồng Kỳ Soái Chủ !

- Ông ấy...chưa chết hay sao?

- Đúng như vậy !

- Ông ấy tại sao không ra mặt đối phó với Hội trưởng Ngân Diện Hội và người giật dây của tổ chức này?

- Rồi đây ông ta sẽ xuất hiện để làm những việc ấy, nhưng hiện nay chưa đến lúc.

Nói đến đây, ông tạm ngưng trong giây lát, rồi trao cho Thích Đình Nhận một bức thư, dặn rằng :

- Bức thư này đợi đến khi gặp Thương Hải Khách thì xé ra xem.

Thích Đình Nhận nhận lấy bức thư, đang định lên tiếng hỏi thì bỗng nghe từ phía xa trước cửa động, có một tiếng nạt to vọng đến :

- Nếu lão ta không chịu ra, ta sẽ đánh thẳng vào sơn động của lão !

Âm thanh ấy từ phía thực xa truyền lại, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ được từ câu từ chữ một. Võ Lâm Chi Thần đứng lên, gượng cười nói :

- Giờ đây tôi bận việc phải đi !

Tất cả mọi người chung quanh, đều cảm thấy hồi hộp trong lòng. Thiên Âm Lão Nhân hỏi rằng :

- Chẳng hay đại sư phụ cần đi đâu?

- Ta đi chết !

- Cái chi? Ông đi chết?

- Đúng như thế, như ta đã nói, ta cho người tìm các vị đến đây là có ý muốn gặp được các vị lần cuối cùng !

- Ai đã đến tìm đại sư phụ gây sự thế?
- Chính là U Minh Quỷ Nữ !
- Hẳn là ai thế?

Tất cả mọi người xung quanh đồng thanh buột miệng hỏi. Vì cái tên U Minh Quỷ Nữ trong giới giang hồ không ai nghe nói đến bao giờ.

Võ Lâm Chi Thần gượng cười rồi nói :

- Lý thí chủ, ông nên biết, trước đây tôi đã giết lầm một người gọi là U Minh Chân Chủ không?

- Vậy người này là con gái của ông ấy chăng?
- Đúng thế !

Thiên Âm Lão Nhân nói :

- Đại sư phụ là người tên tuổi rung chuyển cả giang hồ, lập công đức rất nhiều cho Võ Lâm Chi Thần, ai nấy đều ngưỡng mộ. Nay Lý mẫu tuy bất tài, nhưng bằng lòng ra đối địch giúp ông !

- Việc ấy không thể được, vì Phật môn đã dạy gieo nhân nào gặt quả nấy. Đây là oan oan tương báo, nhân quả tuần hoàn. Nay bản tăng dù có chết đi vẫn chưa đáng tội. U Minh Quỷ Nữ đến để trả thù cha, đây là việc thường tình, nếu các vị có ý nghĩ trả thù cho tôi, thì không phải là bằng hữu của bản tăng rồi !

Tất cả mọi người có mặt, ai nấy đều gật đầu im lặng.

Võ Lâm Chi Thần lại nói tiếp :

- Các vị nghĩ đến cái tình của bản tăng thì đây là cái phúc của giới giang hồ. Thôi, tôi đi đây !

Sau khi đi khỏi khe núi, và đến trước một chân núi to, thì bỗng nghe một tiếng quát xé không gian truyền lại, mọi người đưa mắt nhìn, thấy chàng thiếu niên thô lỗ kia, đang đánh nhau quyết liệt với một thiếu nữ áo đen.

Võ Lâm Chi Thần quát to :

- Dừng tay đã !

Hai bóng người liền dang ra xa. Người thiếu niên thô lỗ ấy quay về Võ Lâm Chi Thần nói :

- Thưa sư phụ, người tóc dài này nói rằng người tìm đến giết sư phụ đây !

Mọi người chung quanh đưa mắt nhìn cô gái áo đen ấy, mặt không khỏi biến sắc. Vì cô gái ấy rõ ràng là người trước đây có đến Tụ Võ Đường cùng với hai tỷ nữ áo trắng. Trên khung mặt tái nhợt của cô ta tràn đầy sát khí. Đôi mắt tròn to, tràn thẳng đến trước mặt Võ Lâm Chi Thần, lạnh lùng hỏi :

- Ông có phải là Võ Lâm Chi Thần Trần Đế không?
- Chính là bản tăng đây !

Sắc mặt của U Minh Quỷ Nữ tràn đầy sát khí, nói :

- Ông có biết tôi là ai không?

- Phải, bản tăng đã biết ý cô nương vào đây định làm gì rồi !

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát, rồi quay qua chàng thiếu niên thô lỗ bảo rằng :

- Tiểu Ngưu Tử, những việc ta dặn dò ngươi trước đây, ngươi có nhớ không?

Ngươi thiếu niên thô lỗ ấy lộ sắc ngạc nhiên nói :

- Chính là cô ta đây sao?

- Đúng như vậy ! Ngoài ra, còn những việc khác ngươi còn nhớ không?

- Thưa, vẫn còn nhớ !

Võ Lâm Chi Thần trịnh trọng gật đầu nói :

- Như vậy là tốt lắm, những lời của ta dặn dò, ngươi tuyệt đối không thể quên mất. Trái lại, thì ta sẽ không tha thứ cho ngươi được !

- Thưa sư phụ...hãy yên lòng !

Võ Lâm Chi Thần quay về U Minh Quỷ Nữ nói :

- Nữ thí chủ, xin hãy xuống tay đi !

U Minh Quỷ Nữ lạnh lùng hỏi :

- Võ Lâm Chi Thần, tại sao ông lại giết chết cha tôi?

- Ta chỉ giết lầm mà thôi !

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Võ Lâm Chi Thần, tôi không muốn oan oan tương báo, vậy tôi để cho ông có một cơ hội tự biện bạch !

- Bản tăng không muốn biện bạch làm gì !

- Vậy, ông thực muốn chết hay sao?

- Bản tăng đã làm nguy hại đến võ lâm, dù có chết cũng chưa đáng tội. Vậy, xin nữ thí chủ hãy xuống tay đi. Nếu nữ thí chủ có nghĩ tình thì hãy xin giúp bản tăng làm một việc này !

- Xin ông cứ nói !

- Việc ấy không tiện nói ra, bản tăng đã có viết sẵn một phong thư rồi. Bên trong phong thư ấy có ghi rõ thì giờ để xé ra đọc. Vậy đến khi ấy thì cô hãy xé ra xem. Như thế cô có làm được hay không?

- Tôi nhất định làm cho kỳ được giúp ông !

U Minh Quỷ Nữ nhìn qua một lượt phong thư, sắc mặt không khỏi khẽ biến đổi. Đôi mắt sáng quắc của cô ta, bất giác liếc về phía Thích Đình Nhạn một lượt.

Qua cái nhìn ấy, khiến Thích Đình Nhạn cảm thấy hết sức hồi hộp phập phồng lo sợ. Vì tia mắt của nàng xem như có rất nhiều tình ý. Chàng bản khoảng tự hỏi :

- Không rõ Võ Lâm Chi Thần đã viết những gì trong bức thư đó...?

Chàng còn đang suy nghĩ, thì thấy U Minh Quỷ Nữ cất phong thư vào áo. Võ Lâm Chi Thần nói :

- Nữ thí chủ, xin cô hãy ra tay đi !

U Minh Quỷ Nữ lạnh lùng nói :

- Ông không còn điều chi dặn dò nữa chăng?

- Hết rồi !

- Tốt lắm !

U Minh Quỷ Nữ nói dứt lời, đã đưa chân trần tới sát Võ Lâm Chi Thần. Những người chung quanh, ai nấy đều phập phồng kinh hãi.

Nhưng bất cứ ai cũng đều trông thấy rõ được là U Minh Quỷ Nữ không có ý muốn giết chết Võ Lâm Chi Thần, mà chỉ muốn trả thù cha mà thôi.

Bỗng nhiên, U Minh Quỷ Nữ quát to một tiếng, rồi vụt người bay lên vung tay ngọc quét thẳng về phía Võ Lâm Chi Thần. Tức thì, một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Tiếp đó, tất cả mọi người chung quanh đều buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng. Vì lúc ấy, Võ Lâm Chi Thần đã ngã lăn ra đất chết tốt, máu tươi và mỡ óc bay tung tóe khắp nơi.

Tất cả ai nấy đều kinh hãi đứng trơ trơ như khúc gỗ. U Minh Quỷ Nữ kinh ngạc không kém.

Võ Lâm Chi Thần hoàn toàn không chống trả lại. Ông ta bằng lòng chịu chết dưới tay của U Minh Quỷ Nữ như thế hay sao?

Khi ấy, bỗng nghe U Minh Quỷ Nữ nói lẩm bẩm :

- Trời hỡi ! Ông ta không hề có một tí võ công nào cả...

Thiên Âm Lão Nhân nghe thế không khỏi giật mình. Ông sức nhớ lại việc Võ Lâm Chi Thần nhờ ông cứu chữa cho Phong Trần Cuồng Khách. Nếu chẳng phải ông ấy đã mất hết võ công, thì đâu lại nhờ ông làm việc đó bao giờ?

Đôi mắt của U Minh Quỷ Nữ ngấn lệ lóng lánh, nói :

- Tôi...thực sự không biết ông ấy...đã mất hết võ công như vậy !

Mọi người có mặt chung quanh, chừng ấy mới biết rõ là trước đây Võ Lâm Chi Thần bị tên đồ đệ phản trắc xô xuống hố sâu. Tuy huyết đạo đã được giải trừ, nhưng võ công đều bị mất hết cả. Nếu ông nói rõ việc ấy trước, thì U Minh Quỷ Nữ chắc chắn không dám tấn công ông như vậy.

Chỉ qua việc ấy, cũng đủ thấy ông ta quyết tâm nhận lấy cái chết.

Người thiếu niên thô lỗ kia, nhảy thẳng đến xác chết của Võ Lâm Chi Thần. Tất cả mọi người đều cúi đầu rời lệ.

U Minh Quỷ Nữ liền dẫn hai cô tỳ nữ, cất bước lững thững bỏ đi.

Một nhân vật tên tuổi trong võ lâm, từ nay đã mất hẳn.

Thích Đình Nhạn, Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách, Thích Nhạc

Dương, và Hồ Tịnh đều đến trước ngôi mộ của Võ Lâm Chi Thần, ái diếu thực chân thành rồi mới ra đi.

Một đoàn năm người cùng chạy ra khỏi Kinh Sơn, mới dừng chân lại. Thiên Âm Lão Nhân cất tiếng than và nói :

- Ôi ! Quả là việc sống chết đều có số mạng. Không ngờ một bậc vĩ nhân trong võ lâm, chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà phải mất mạng, thực đáng thương thay !

Nói dứt lời, ông ta lại cất tiếng than dài rồi tiếp :

- Giờ đây chúng ta định đi đâu?

Thích Đình Nhận nói :

- Chúng ta hãy đi tìm địa điểm đặt Tổng đường của Ngân Diện Hội.

- Cũng được, nhưng chúng ta sẽ chia tay nhau đi có được không? Hẹn đến mười hôm sau, sẽ cùng gặp mặt lại tại Khai Phong vậy !

Tất cả mọi người đều gật đầu tán thành. Thế rồi Thiên Âm Lão Nhân, Phong Trần Cuồng Khách, Thích Nhạc Dương, tiếp tục chạy bay tối trước.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thích Đình Nhận và Hồ Tịnh thôi. Thích Đình Nhận nhìn thẳng vào Hồ Tịnh nói :

- Chẳng hay ông anh định đi về đâu?

Hồ Tịnh như sực nhớ lại việc gì, lên tiếng hỏi :

- Hắc Lang, tôi hỏi anh một việc này, hy vọng anh sẽ trả lời thành thực với tôi. Có phải cô gái tên gọi là Hứa Trân mà bấy lâu nay anh đã yêu thương có một hình dáng giống y hệt vợ tôi hay không?

- Đây là một việc hoàn toàn đúng sự thực !

- Người con gái ấy hiện giờ ở đâu?

- Hiện giờ ở trong Ngân Diện Hội !

- Trong Ngân Diện Hội? Cha cô ấy là ai thế?

- Việc ấy tôi không được biết !

Hồ Tịnh nói :

- Việc này không phải là đơn giản. Không biết chừng Hứa Trân và vợ tôi là một cặp chị em sinh đôi !

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình nói :

- Phải, việc ấy rất có thể. Vậy, từ bấy lâu nay, anh không có hỏi qua về thân thế của vợ anh hay sao?

- Có, nhưng nàng hoàn toàn không biết chi về thân thế của mình !

Thích Đình Nhận thấy việc ấy rất có thể là như vậy, nên nghiêng chặt đôi hàm răng, trong lòng hết sức căm hận Hứa Trân. Chàng thấy rằng sẽ không khi nào tha thứ được cho nàng, một con người mà trong đời chàng lần đầu tiên chàng đặt tình yêu thực sự.

Nhưng, Tổng đường của Ngân Diện Hội không rõ hiện giờ được đặt bí mật nơi nào. Đây là một vấn đề đáng băng khoăn nhiều nhất. Hồ Tịnh lên tiếng hỏi :

- Hắc Lang, giờ thì chúng ta chia tay thôi. Tôi định đi tìm lại vợ tôi. Vì cái lỗi lầm vô ý thức ấy, tôi bằng lòng tha thứ cho nàng...

Nói đoạn, y bèn cất bước bỏ đi , Thích Đình Nhạn gượng cười kêu to :

- Hồ huynh, tôi có thể nhờ anh giúp cho một việc không?

- Anh cứ nói !

- Nhờ anh hỏi tin tức về một người gọi là Thiên Ma Điều Tẩu, xem hiện nay ông ta ở đâu?

- Để làm gì?

- Không để làm gì cả, nhưng anh cứ dò hỏi giúp cho tôi được rồi !

Hồ Tịnh nói :

- Việc ấy không cần phải dò hỏi nữa, vì ông ta đã chết rồi !

- Anh...làm thế nào biết được ông ta đã chết?

- Chính mắt tôi trông thấy ông ta bị hai người khác vây đánh và giết chết. đối phương vì muốn tranh đoạt ba món vũ khí của ông ta đang giữ trong người, nên đã giết chết ông ta đi. Trong khi đó, riêng tôi bất ngờ đã được một trong ba món binh khí ấy...

Thích Đình Nhạn kinh hãi hỏi :

- Anh được món chi thế?

Vietkiem.com